

*Chơi giữa
thường hằng*

Ngã Du Tử

*Chơi giữa
thường hằng*

Thơ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

GIỚI THIỆU

CỦA LUÂN HOÁN

Nói về Thơ Lục Bát, chúng ta không lạ với những nhận xét quen thuộc, từ đám đông sinh hoạt chữ nghĩa, cụ thể:

1. Thơ Lục Bát là một hồn vía tinh túy từ một dân tộc lạc quan yêu thích thanh bình mà có.

2. Mỗi người Việt Nam là một nhà thơ lục bát dù có dùng văn tự hay không.

3. Ngôn ngữ Việt Nam vốn là cội nguồn của dòng thơ câu sáu, câu tám; luôn ẩn hiện, sinh động những cảnh sắc đời thường khởi đi từ dân dã.

4. Thơ Lục Bát là một thể loại dễ làm nhưng khó hay.

vân vân ...

Tất cả những nhận xét trên trên nghiêm chỉnh và chuẩn mực. Với nhận xét riêng tôi, điều thứ tư, ngày nay đã được sự giàu có của giáo dục cải thiện rất nhiều. Có thể nói ngày nay, thơ lục bát hay gần như có mặt trong mọi người viết dùng thể loại này, nhất là các bạn trẻ tuổi. Nhờ thơ lục bát không bị đánh ngã bởi những tiến bộ của thơ Tự Do, thơ Tân Hình Thức... nên chính những người theo đuổi lối thơ giàu trí tuệ này lại có những tay lục bát rất xuất sắc.

Ba hoa nhiều như vậy, chỉ để lót lời giới thiệu chân thành đến các bạn ngọn thơ lục bát của nhà thơ Ngã Du Tử.

Xin nói ngay, tôi sẽ không dám bàn về nội dung của bài thơ dài mà tác giả cho là trường ca, mang tên “Chơi Giữa Thường Hằng”.

Vui trước tin tưởng, đề nghị của anh, tôi chỉ giới thiệu vài nét đặc biệt trong lục bát của anh.

- Rõ nhất là chữ dùng.

Ngã Du Tử thường dùng từ cổ kính nhưng đã khá quen thuộc. Những từ này nhiều khi mang cả điển tích, trước đây trong sách thường có chú thích. Cũng qua cách dùng chữ này, thơ lục bát của tác giả có bóng dáng thức giả, bác học và đường bệ hẳn ra. Những “trăng cổ độ”, “giang đầu”... hơi xa xưa ấy, vẫn còn thích hợp, nhờ vần điệu và ý tưởng của bài thơ.

- Không khí cảnh tình trong lục bát Ngã Du Tử, sát rạt với những danh tác văn học Việt Nam, tôi tin mọi bạn đọc đều dễ nhận ra.

- Thơ, theo tôi, là sự lặp lại và làm phong phú thêm, do đó ý tưởng nhiều khi không mới, nhưng nhờ cách viết khéo tay làm đẹp câu thơ. Dĩ nhiên cái đẹp này phải phát xuất từ cảm nhận có hồn và chân tình của người viết. Những điểm mạnh này không thiếu trong mười bài lục bát Chơi Giữa Thường Hằng, được tác giả cho mỗi bài là một chương.

Nội dung tư tưởng, tình cảm của tác giả trình bày, diễn tiến ra sao, mời quý bạn đọc cảm nhận. Riêng tôi, đây là một sáng tác hết lòng của Ngã Du Tử, và như vậy đã là tác phẩm tuyệt vời của anh.

Anh đang chờ chúng ta đồng tình sau khi thưởng ngoạn. Tôi xin ghi tên tôi vào danh sách bạn đọc yêu thích thơ anh, trong đó có những dòng lục bát dưới đây.

LỜI THƯA

Thưa các bạn, thưa các độc giả,

Mỗi hành trình một đời người trú ngụ trên trần gian đều chứng nghiệm muôn màu muôn vẻ của sinh lão bệnh tử, của thành trụ hoại diệt cái ấy khái niệm của Phật giáo là thường hằng. như thế thường hằng là hành trình đi của một kiếp người trú ngụ trên trần gian, bao giờ quay về với cõi vĩnh hằng là hết một hành trình, hết thực chứng thường hằng. Như vậy thường hằng là bất biến trong cõi vô thường.

Khi đã giáp một vòng mưa nắng hoa giáp, sự chứng nghiệm của đời người đã khá dày, khá đầy đủ trong cuộc làm người trước dâu bể cuộc đời đa đoan, đa gian nan, và thường họ quay về với cõi tâm linh để tìm cho mình với chốn an bình cho tâm thể và tôi cũng vậy, với triết lý Phật giáo mênh mông bát ngát mà tôi may mắn dự phần nghiên cứu, nghiên ngẫm, công phu tu tập tôi nhận ra rằng chỉ nương vào diệu pháp ấy là đã nhẹ nhàng cho tâm thức lẫn tâm thể, và cảm thấy thật bình yên trong đối đãi cho từng mỗi mỗi người trong thế gian muôn mặt.

Tôi nghĩ rằng thời nào thì sông vẫn chảy, thời nào ngày vẫn trôi, và thời nào mùa cũng đi như nhau, chúng ta hiện hữu trong cõi sinh diệt vô biên làm sao mà cưỡng lại được qui luật vô thường ấy, thù ghét hay giận oán hờn chỉ làm cho ta thêm mỗi mệt, phiền trước khổ não mà thôi chỉ có mở rộng vòng tay đối đãi bằng thương yêu dấu chưa được triu mến cũng đem lại lợi lạc và bình yên cho tâm thức và thể xác "*buông khuâng trên nhánh sông băng/ sao bằng tấm gột thường hằng pháp luân/ diệu thay dưới cõi vô ngần*" nếu chưa hài lòng với sự đối đãi với ai đó nhẹ tránh sang bên, có ai bảo mình đại đột hay hiền ngu đâu nào và nếu có như vậy cũng chẳng sao "*Đi về gặp chuyện bất bình/ tránh qua ai bảo tâm mình hiền ngu*" lòng lại nhẹ tênh dấu có lênh tênh gợn chút sóng buồn,

Trường thi **Chơi giữa thường hằng** được chia ra 10 chương để các bạn và độc giả dễ nhận dạng từng hoàn cảnh đối đãi với tha nhân trong mỗi hành trình gặp nhau, làm sao nói cho hết chuyện đối đãi cuộc đời với cảm xúc đến đâu viết đến đó trong vô cùng vô tận của trần gian vô biên.

Dấu gì thì đây là tập thơ viết về thiên thi, bằng thể loại thuần chất thơ lục bát Việt vẫn còn nhiều điều mà kiến giải của tôi còn hạn chế về thiên đạo, bởi vốn nó to lớn quá, mênh mông quá, hy vọng là các bạn hay độc giả khi đọc xong thi tập này các bạn

cũng có dăm ba phút vui vì lẫn trong những con chữ của thi tập này hoàn cảnh của mình hình như cũng được phản chiếu qua sự hiển hiện trong một vài hoàn cảnh nào đó.

Văn chương là thú chơi tao nhã, là nghiệp của mỗi thi nhân và tôi viết **Chơi giữa thường hằng** như sự trả nghiệp chân thành mà chính mình tự chọn lấy trong hành trình đời sống của trần gian.

Rất mong sự lượng thứ của các bạn và các độc giả vì tình văn nghệ mà hoan hỉ trong cái nhìn thiên thi qua lăng kính ngôn ngữ của bản thân tác giả.

Kính

Gò Vấp, cuối xuân Đinh Dậu 2017

NGÃ DU TỬ

Ta về thắp lửa, đèn chong
Sói vào tục lụy trước vòng bế dậu
thơ Ngã Du Tử

ảnh: LêDung Bùi

CHƯƠNG MỞ ĐẦU

Vương vấn

*Bến tình còn nổi vương mang
Vàng trắng cổ độ vừa ngang giang đầu
Trăng khuya xanh ngắt một màu
Người tìm gieo hạt bên cầu tâm linh*

*Phải chăng đối bóng lẫn hình
Dòng sông trực ngộ khi bình minh lên
Rằng quê quán lẫn tuổi tên
Hình như từ ấy lỡ quên mất rồi*

Chiều nào giũ áo ra phơi
Bên đường gặp phải một lời từ tâm
Từ khi trăng đã là rằm
Còn đâu quê quán trăm năm cõi người

Ta về ngắm khóm vô ưu
Gặp em trên nhánh ưu tư phận mình
Ô hay một nhánh phù sinh
Còn bao nhiêu mộng phiêu linh rợp ngày

Nghêu ngao mở lỏng vòng tay
Con chim mộ đạo đậu vào tánh không
Hát vang câu hát phiêu bồng
Ngàn năm không sắc, sắc không bên trời

Em từ theo đuổi cuộc chơi
Đuối bao nhiêu mộng bên đời thanh lương
Gặp nhau trong cõi hằng thường
Ai hay trăm nhánh sâu vương tơ vò

Nỗi niềm đầy rẫy âu lo
Đã bao nhiêu lệ dầm pho sử tình
Một đời cay đắng điêu linh
Còn không lối rộng giữa thình không này?

Trời xanh biết mấy tầng mây
Tầng nào vừa nở chân ngày bước vô
Khoan dung từng bước giang hồ
Giục người khách tục mà tung hô rằng :

“Bâng khuâng trên nhánh sông băng
Sao bằng tấm gôi thường hằng pháp luân
Diệu thay dưới cội vô ngần
Vui thay nhận ánh hào quang rạng ngời”

CHƯƠNG 2

Quán chiếu

Em từ quán chiếu sang ngôi
Vàng mây mở lối bên đời tịnh yên
Thênh thang đón gió chơn thiên
Mùa vui chùng đã gọi riêng tên mình

Hỏi rằng trong cuộc tử sinh
Áo vui ai khoác sau mình kính đài
Bước dài theo cuộc minh khai
Nụ tâm xuân nở theo mai một này

Rộng vòng tay, mấy đường bay
Theo nhau trở đóa trên tay diệu thường
Từ tâm nở giữa thanh lương
Đường đi có ngát trầm hương thế tình

Ngụp chìm trong cõi u minh
Ngàn năm nào biết sự tình mù khơi
Nghịch duyên trong cõi luân hồi
Ngày nào rủ áo bên trời hắt hiu

Ngôi sao đã vắt ngang chiều
Còn chi trong nỗi liêu xiêu phận người
Sao bằng thong thả một đời
An nhiên trú ngụ trong trời tự do

Không còn canh cánh âu lo
Núi sông tự tại giữa bờ thực hư
Ta về khoác áo chân như
Gối lên Bắc đẩu làm thơ theo mùa

Thôi thì danh lợi, được thua
Trả cho thế tục vui đùa thế gian
Chữ nào lạnh tiếng đa đoan
Gửi vào nhân thế mà toan liệu mình

Một đời sa mạc mưu sinh
Một đời khổ lụy tự tình cùng em
Một đời trong cõi chông chênh
Một đời chân bước lênh đênh phận người

Một đời theo giọng khóc cười
Một đời rã cánh bên trời phù du
Ta từ trả gánh thiên thu
Về trong tự tại ngắm pho kinh đời

Tho đời, khăn gói rong chơi
Theo nhau trở gót bên trời nắng sương
Phong phiêu còn đắm bụi đường
Hình như cuộc lữ còn vương tháng ngày

CHƯƠNG 3

Thơm áo đường mây

*Em từ thơm áo đường mây
Chân vui theo nhịp thương vay phận mình
Lã ngày theo cuộc đĩnh ninh
Tưởng rằng hạnh phúc cùng vinh quang về*

*Giả hình giả tướng u mê
Cứ vui vọng niệm bên lê khói sương
Phố vui cùng khắp nẻo đường
Bàn chân khê chạm bụi vương nắng hồng*

Ngày lên như có như không
Khi thì trong đục, khi thông phần vàng
Lúc vui ham những giàu sang
Khi buồn tê tái riêng mang phận mình

Muôn đời lớp lớp hóa sinh
Hết vui, tới khổ rất thành linh thôi
Thì ra trong sóng luân hồi
Nghìn năm mãi miết xa trôi mịt mù

U huyền treo nhánh âm u
Khổ vui từ đó thiên thu phận người
Bể dâu từng chuyện khóc cười
Mùa đi chùng cũng xa vời vợi nhau

Đêm ngày nối tiếp qua mau
Tuổi xuân chùng đã sang cầu hoàng hôn
Trăm năm còn lại đổi hờn
Oán than trong cuộc cát cồn nợ duyên

CHƯƠNG 4

Triền phược

*Từ em lạc bến qua miền
Sầu gieo trên nhánh ưu phiền nỉ non
Ngày đi theo nhánh sông mòn
Phận người treo vách núi non muện phiền*

*Biết rằng trong cuộc nhân duyên
Muôn đời tụ tán qua triền nhân gian
Theo nhau lớp lớp hàng hàng
Khổ vui cứ thế tràng giang liên hồi*

Mai về bên nhánh tao nôi
Vui như trẻ nhỏ theo môi mắt và
Thân nào trụ giữa ngọc ngà
Thân nào ngồi khóc giữa ta bà này

Suốt đời vây giữa trả vay
Hình như huyền mộng quanh đây tự tồn
Vui chi chỉ một nụ hôn
Buồn trăm năm đọt sóng còn bể dâu

Người về cánh hạc chân mây
Bay qua đậu lại giữa ngày hốt nhiên
Vỡ ra trăm mối tình thiêng
Soi vào tâm, dội qua miền trầm thăng

Đi qua cát bụi lạt bàn
Sáng soi có ánh sáng vàng ngọc chua
Là thân từ độ mấy mùa
Trải qua dâu bể sau xưa phận người

Thưa rằng trêu dốc cuộc đời
Hằng hà sa số mỗi thời bước qua
Tù em trong cõi người ta
Khổ vui với nỗi mù sa vô tình

Dụng tâm trước mỗi bình sinh
Thanh lương nở rộ sẽ bình minh tươi
Nào hay từ ấy nên lời
Giục mình trong thế mù khơi đọa đày

Pháp vô tướng nở trên tay
Ngàn năm tụ lại voi đây thế gian
Xanh thom mở cánh địa đàng
Ai người còn tưởng bên trang sử hồng

Ta về nhật gốc tánh không
Trông trong tâm thức nở lòng từ bi
Suối thiêng tắm gội đương thì
Trổ hoa thom ngát bước đi người về

Lần theo dấu tĩnh, cõi mê
Thế gian còn lắm lời thề riêng mang
Lệ thường trên nhánh ngọn ngang
Buồn vui hạt lệ đã đoan phận người

Chìm theo tiếng khóc cái cười
Oán than cùng với thế đời riêng chung
Lụy lâm muôn nhánh vô cùng
Treo thân trên đóa phù dung thường hằng

Chừng như mù mịt ăn năn
Trăm năm mỗi một phận căn nỗi mình
Mù tăm trong biển vô minh
Xênh xang với mộng vô tình thái hư

Căn nguyên chỉ một chữ từ
Miệt mài chăm bón chân như hiển bày
Hạnh thom bay ngược gió lay
Thế gian ai hưởng phước này là vui

Đầu sông treo nhánh ngậm ngùi
Cuối sông còn biết nụ cười về đâu?
Nào hay dòng chảy nông sâu
Có ai hiểu nước qua cầu tử sinh

CHƯƠNG 5

Dụng tâm

*Người về soi lại bóng mình
Dòng sông phẳng lặng rọi hình rõ rân
Mắt môi hiển hiện trong ngần
Dội vào tâm thể cứ băng khuâng hoài*

*Mắt này còn động con say
Môi này thương nhớ tỏ bày quanh ta
Tấm thân giữa chốn phù hoa
Cùng bao thanh thế mù sa ngọn nguồn*

Âm vang dội lại sóng buồn
Theo vào mạch sống bên trướng dốc đời
Mật mừng dòng chảy ra khơi
Về đâu con nước đầy vui phận này

Soi mình suy niệm hôm nay
Ngày mai còn biết hiển bày ra sao
Cứ khoác lên tấm lụa đào
Tuởng rằng ở giữa tầng cao ngọc ngà

Suốt ngày chăm bón cái ta
Mãi vui trong nhánh mù sa giả hình
Trăm yêu ngập cõi phù sinh
Ngỡ rằng hạnh phúc giữa mình với ai

Khổ thay bao cuộc tình dài
Sát- na làm tướng chữ tài thiên niên
Bước chân gặp lăm muộn phiền
Chữ tình, chữ hiếu nợ duyên một đời

Từ em soi lại cái tôi
Thì ra thắm đẫm một thời sông mê
Bước ra từ một bến quê
Theo dòng bao lối chân khuê cát đài

Ngủ quên trong mộng hoàng khai
Thị phi nào biết ngày dài oan khiên
Khổ vui đeo đẳng triền miên
Tắm thân đối phó theo miền ngược xuôi

Thì ra lòng cứ bồi hồi
Giận hờn thương ghét nổi trôi phận mình
Hoàng hôn đã chạm tử sinh
Mới hay yên ắng chỉ bình an thôi
...

Ta về lên vọng lâu xưa
Thấm kinh vộ tự cho vừa nhiếp tâm
Bi trí dưng ngắm ánh rằm
Tròn vành vạnh một đêm trăng ngọn nguồn

Ngoài xa lớp lớp đời sông
Ngược xuôi trên những lạch tròng sông đời
Mật mờ giữa cuộc mù khơi
Trăm năm hò hẹn rồi với vợ trông

Mùa đi theo mối tơ lòng
Càng xa càng mệt theo vòng trần ai
Khổ vui cùng tháng năm dài
Làm sao tìm thấy hiển bày Chân như

Trên sông có chiếc thuyền từ
Đậu từ cổ độ bao thu một mình
Nẻo nào nhận được minh minh
Nẻo nào đứng ngắm tự tình thiên di

CHƯƠNG 6

Trang đời lần giở

Này thôi, còn một chữ nghi
Tại sao cô lẽ giữa đi và về ?
Phải chăng chưa thoát u mê
Hay còn nặng nợ với quê, với tình

Thì ra làm lũ mưu sinh
Bỏ quên pháp luận buổi bình minh trao
Chẳng thom má phấn lụa đào
Cũng từng quan cách trong tao nhã đài

Tay này còn đắm sương mai
Chân này còn đắm gót hài quan san
Bước vui theo nhịp thế gian
Cùng bao trăng nước bên đàng trần ai

Vung tay hứng lấy ngày dài
Bỏ quên vô lượng đôi vai xuân nồng
U hoài một nỗi mênh mông
Mai sau ai hiểu gió lồng lộng bay

Hay là tiền kiếp đắng cay
Nợ duyên còn lại kiếp này chưa thôi
Muôn đời bên lở, bên bồi
Dòng sông nào biết nổi trôi phận mình

Theo dòng chảy suốt bình minh
Nghịch duyên theo mãi hành trình xuôi trôi
Ngày nào thanh thản cùng trời
Khi nào giông tố rẽ rời tấm thân

Đôi khi trở nhanh phân vân
Duyên và nghiệp thấy như gần mà xa
Giữa đời câu hát ngân nga
Lướt theo gió thoảng bay qua ngọn nguồn

Niềm vui chảy với ngàn sông
Về cùng biển sẽ hòa cùng nhân gian
Cung vui bật dậy thênh thang
Tung tăng nhảy múa tràn giang liên hồi

Niềm yêu thương với nụ cười
Khúc duyên hưng chấn cho đời thêm hương
Chạy vào khúc khích mùi hương
Nở trang giấy thấm trong vườn nghĩa nhân

CHƯƠNG 7

Trước mình kính đài

Là em xin cứ ân cần
Niềm vui thành nụ trước sân, sau nhà
Mốt mai lên đỉnh non ca
Bao nhiêu vườn mộng có ta với người

Trống chiêng thúc giục liên hồi
Đợi người bước tới chân đời an nhiên
Bỏ quên trăm nhánh muện phiền
Người về đậu lại trên miền tâm thanh

*Ngày thom hương phúc an lành
Hoa thanh lương nở trên nhành ruổi rong
Ta về thấp lửa, đèn chong
Soi vào tục lụy trước vòng bể dâu*

*Dòng sông nào nước đỏ ngầu
Thì thôi đừng nhuộm mà đau lòng mình
Nợ nần chi chuyện linh tinh
Áo com cũng phải tận tình áo com*

*Thà rằng đội chiếc nón rom
Mà nghe nhẹ hắng giữa con phù trầm
Tiếc gì một nỗi on thâm
Thân mình sao nở đành tâm cúi đầu*

*Dặn lòng trong cuộc thương đau
Thẳng đường đi dấu nông sâu khó lường
Bàn chân dạo khắp muôn phương
Phương nào cũng vẫn buồn thương đôi bờ*

Trọ mình trong những trang thơ
Mốt mai em có tình cò mở ra
Là ta trong cõi người ta
Áo xiêm thẳng nếp đi qua đời này

Mở lòng ra, rộng đôi tay
Nhân gian còn biết chỗ này làm tin
Là đi là đến phận mình
Hành trình còn những thành linh đực trong

Dễ chi hạt ngọc mà mong
Đôi khi đắng chát cũng trong cõi này
Tìm chi góc bể chân mây
Thế gian trước mặt hiển bày ngổn ngang

CHƯƠNG 8

Nghe Tâm

Ta từ hạt bụi mây ngàn
Về đây tụ với trần gian voi đày
Tìm vui trong những đắng cay
Ngộ chưa? - Rất tuyệt chân ngày rộng thình

Chiều nay giữa chợ thành linh
Lắng nghe mọi hiểu sự tình oan nghi
Đêm về chiêm nghiệm thị phi
Trần gian lắm mộng kẻ đi, người về

Tội tình gì chốn sơn khê
Ở rừng với núi nhớ quê vô cùng
Ra sông về biển mênh mông
Nhớ về cố quận mây lồng lộng xa

Có ai thức với quan hà
Cùng nhau tình tự giữa ta với người
Mỗi ngày mong thắm cuộc chơi
Sát-na nào vỡ tiếng cười thình không

Bước ra gặp lạnh mùa đông
Bình an đắp chiếc áo bông nhẹ mình
Đi về gặp sự bất bình
Tránh qua ai bảo tâm mình hiền ngu

Lỡ vào vùng tối âm u
Niệm suy sẽ hiểu mùa thu lá vàng
Dòng đời cứ chảy mang mang
Xuân đi, xuân đến chóng ngoai chi

Nào thương, nào ghét được gì
Việc đời lắm mộng đôi khi mệt mình
Là ta trong cõi hữu tình
Rong chơi mãi giữa phù sinh yên lòng

Mặc đời cứ mãi thông dong
Cùng đàn thi phú ruổi rong chơi cùng
Mai về dưới cội bách tùng
Hát ca theo nhịp mùa rung chân thành

Hạ vàng lên lưng đôi xanh
Nằm nghe tình tự suối lành hát ca
Ô kìa, cánh hạc bay qua
Tự do thư thái trên tà mây xanh

Con chim hót điệu trong lành
Dội vào lá thắm trên cành thanh lương
Hạ thom nở ngát muôn phương
Hoa vàng vương lại mùa hương xuân nồng

Nằm nghe mây trắng thình không
Đùa vui trên những cánh đồng tầng cao
Thu về lòng cứ xốn xao
Ngắm tranh sắc úa vàng thao thức và...

Lá vàng thỉnh thoảng lìa xa
Thì ra đoạn nghiệp đi qua đời này
Con sâu ngủ dưới lá bay
Rụng theo con gió của ngày thổi sang

Kể từ định mệnh quá giang
Nghệp duyên thuở ấy về ngang tim người
Mùa vui theo những trận cười
Nỗi buồn theo chuyện ngậm ngùi bể dâu

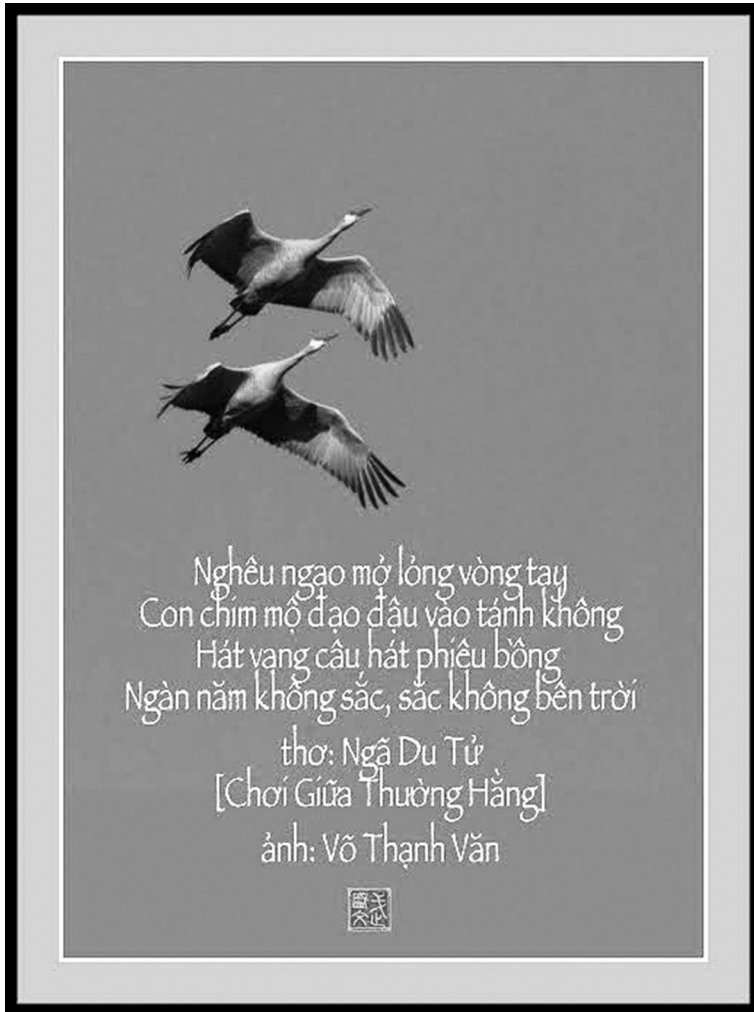
Mùa đông về dưới chân cầu
Nằm nghe róc rách chảy sâu dòng thiên
Đi qua muôn nhánh triền miên
Vui say cùng với muện phiền thiên di

*Chuyện đời cứ đến cứ đi
Dù to nhỏ giữ được gì trên tay
Mùa xuân vừa đậu trên cây
Hương hoa thơm ngát cho ngày xuân tươi*

*Đâu năm trao những niềm vui
Nụ hoa, lộc biếc cho đời xôn xao
Lòng người rộn rã nao nao
Mùa xuân trời đất tặng trao cõi người*

*Lòng phơi phới giữa đời tươi
Áo hoa rợp đất trong trời bao la
Nổi chìm trong cuộc mù sa
Ngọt bùi cay đắng thân ta đã từng*

*Làm sao nói hết riêng chung
Khổ vui ai biết trên thung lũng buồn
Lắng tâm nghe thấu ngọn nguồn
Hiểu ra sẽ biết tiếng vương tròn dân
...*

CHƯƠNG 9

Chuyển hóa

*Pháp ngôn chuyển hóa bàn chân
An nhiên cư trú giữa thân tâm hồng
Mặc đời trong đục, bão giông
Có đi có đến, không mong không cầu*

*Ngày dài cho đến canh thâu
Vui chân sãi bước qua cầu đợi trăng
Hẹn nhau lên tận cung Hằng
Thưởng hoa, ngắm trái thơm vàng ngát hương*

Vui trong tự tại ngàn phương
Xanh cành tươi nhánh thanh lương ngọt ngào
Hòa cùng trời đất trăng sao
Gặp nhau thêm một câu chào nghĩa nhân

Cúi đầu muôn lạy thâm ân
Tĩnh như sau trước lối gần đường quen
Tĩnh tâm mà gửi trước đèn
Nhiếp tâm đánh lễ lời văn thiện lành

Thiết tha cùng đất trời xanh
Trăng sao cùng với gió lành, lành thay
Áo người mong thấm cuộc ngày
Chân người mong mở lối đầy nhân tâm

Vượt qua gian khổ mê lầm
Tay người còn rõ nét xuân một thời
Tấc lòng thư thái rong chơi
Chon tâm đã nở ngời ngời ánh dương

Mai sau thâm tạ mùi hương
Hòa cùng nhật nguyệt ngát hương cõi đời
Trái tim từ ấy lên ngôi
Ta về tự tại bên đời an nhiên

Vui thay từng giấc mộng hiền
Yêu đời, yêu đạo, yêu thiên núi sông
Nụ thơm nở giữa trời hồng
Cùng theo gió mới cú lờng lộng bay

Ngát hương tại cuộc đời này
An nhiên ca hát từ tay mỗi người
Đang là hạnh phúc nhất đời
Kết bè thanh thảo rong chơi suốt ngàn

Yêu ta, yêu cả muôn vàn
Con ong cái kiến cùng toàn sinh linh
Mặt người sẽ rạng bình minh
Đuốc tâm thấp suốt hành trình trần gian

CHƯƠNG 10

Thấp đước chơn tâm

*Mai này ngắm áo quan san
Nhẹ như mây, rộng như ngàn biển khơi
Nắng lên từ phía mặt trời
Chân tâm bừng sáng giữa thời nhiễu nhưong*

*Sự đời rẽ nhánh vô thường
Mong sao cho trọn trong vườn nghĩa nhân
Mỗi ngày lên mỗi ân cần
Mốt mai ai cũng một lần tử sinh*

*Còn chăng chỉ một chữ tình
Thì thôi hãy sống chân thành trước sau
Một đời thấm đậm bể dâu
Gọi người an trú qua cầu nhân gian.*

SÀI GÒN, VIỆT NAM

**CẢM NHẬN CỦA BẠN BÈ
VỚI CHƠI GIỮA THƯỜNG HẰNG**

**NGÃ DU TỬ - CUỘC RONG CHƠI GIỮA
THƯỜNG HẰNG**

Tuy phải vật vả với áo com giữa nhân sinh đầy hệ lụy, nhưng người thơ vẫn cháy hết mình cho thi ca, cho văn chương, có thể nói cuộc hôn phối bền bỉ quá nhiều năm khóc cùng nghiệp bút nghiên đã vay từ tiền kiếp, bởi thế nên:

*"Bén tình còn nổi vờn mang
Vàng trắng cổ độ vừa ngang giang đầu
Trăng khuya xanh ngát một màu
Người tìm gieo hạt bên cầu tâm linh"*

để trong thời gian thực nghiệm cuộc sống nhờ sự trải nghiệm nên đã nhận diện ra rằng:

*..." Hát vang câu hát phiêu bông
Ngàn năm không sắc sắc không bên trời"*

Tinh thần bát nhã đã hiện hữu trong cuộc tồn sinh, để tái hiện qua hình hài câu chữ đó là lẽ vô thường biến dịch. Là một người Phật tử có nghiên ngẫm về triết lý Phật giáo nên có lẽ tác giả cũng hiểu ra điều ấy trong mỗi thân phận người trước đời sống vô thường:

*"Ta từ trả gánh thiên thu
Về trong tự tại gấm pho kinh đời"*

Trong bước rong chơi trước cuộc sống tác giả gặp từng sự đối đãi nên tác giả ngộ ra rằng có nhiều người cứ ngỡ là thực trong cái hoang tưởng mà mỗi người khó nhận diện ra, đâu phải dễ để nhận ra sự thật ấy khi chưa có sự nỗ lực tìm hiểu, công phu tu tập nó:

*"Suốt ngày chăm bón cái ta
Mãi vui trong cõi mù sa giả hình
Trăm yêu ngập cõi phù sinh
Ngỡ rằng hạnh phúc giữa mình với ai..."*

"Định mệnh quá giang" và cụm từ lạ có lẽ tác giả cũng đã từng chứng nghiệm sự quá giang của định mệnh ai đó, sự gì đó, nhưng chắc chắn một điều tất yếu là nỗi buồn cùng niềm vui là hai phạm trù tâm lý luôn song hành và tồn tại trong mỗi thân tồn tại trên trần gian đa lụy.

*"Kể từ định nghiệp quá giang
Nghịch duyên thuở ấy về ngang tim người"*

*Mùa vui theo những trận cười
Nỗi buồn theo chuyện ngậm ngùi bề dâu"*

Trong trích dẫn từng ấy câu lục bát của tác giả rõ ràng dù có cố gắng đến mấy cũng khó thoát ra vòng kiềm tỏa của các pháp thế gian. Tất nhiên.

CHƠI GIỮA THƯỜNG HẰNG đã cho tác giả một tấm lòng rộng mở của người thơ yêu cái đẹp, cái thiện để mong cập bờ chân thiện mỹ.

*"Yêu ta yêu cả muôn vàn
con ong cái kiến cùng toàn sinh linh
Mặt người sẽ rạn bình minh
Đuốc tâm thấp sáng hành trình nhân gian"*

Và rốt ráo của cuộc "**Chơi giữa thường hằng**" của Ngã Du Tử là món quà tao nhã của người thơ gửi tặng khách thơ giữa cõi trần gian bộn bề hệ lụy, rầy đầy khổ đau nếu chưa tìm thấy an lạc tâm.

Cảm ơn tác giả đã cho Ninh Giang Thu Cúc đọc bản thảo để có vài lời cảm nhận.

Ninh Giang Thu Cúc
Ninh Xuân thư trang cuối xuân Đinh Dậu 2017

Cảm nhận chơi giữa thường hằng

của NGÃ DU TỬ

*Dáng em đổ phía hư không
Nụ tình khiết nở ẩn lồng trong mây
Bước ra từ cuộc chơi này
Thế gian ai biết mình say một mình*

*Đến đi trong cõi vô minh
Gặp em ngộ tiếng gió thổi không rằng:
Rong ca chơi giữa thường hằng
Bỏ quên tiền kiếp trôi băng giang hà*

*Thấy gì qua một sát - na
Núi cao in bóng ta bà nông sâu
Hành trình trôi chảy về đâu ?
Bước chân hành giả qua cầu nhẹ tênh*

*Giục người khách tục lệnh đên
Quay về chân tánh để quên phận tầm
Mất em trong tựa trăng rằm
Đôi người du tử thường hằng ... rong chơi !*

MIÊN TRƯỜNG

Sáng tạo là con đường thi sỹ

Tặng Ngã Du Tử

*Đạo đời đã nhuộm màu hoen ố
Ai cũng nhìn nhau vẻ nghi ngờ
Thôi kệ ! Thế gian là vậy đó
Ta mặc nhiên về chơi với thơ*

*Thơ mở thênh thang ngàn cảnh giới
Vô biên, vô lượng cõi tuyệt cùng
Sáng tạo là con đường thi sỹ
Đôi bờ mộng thực bước trung dung*

*Không bè không phái không chủ nghĩa
Chẳng lập trường chi định hướng gì
Xuất thân ta viết tràn cảm hứng
Trên dòng nước chảy... tự do ghi*

TÂM NHIÊN

Những bài thơ rời

Quê ngoại Sài Gòn

(Kính tặng Sài Gòn 300 năm)

*Mặc ai nhớ về Hà Nội
Thủ đô Thần tháp một thời
Ba Đình nắng lên xanh lá
Đổi thay nhịp sống bên đời*

*Tôi yêu Sài Gòn tha thiết
Bắt đầu nhập cuộc xa quê
Sài Gòn dang tay che chở
Tiếng cười vương bước chân đi*

*Phố phường ngập màu sắc lụa
Dòng xe đầy ấp các đường
Nắng vươn lên ngàn cao ốc
Rọi cùng ngõ ngách yêu thương*

*Hiền hòa quanh năm mưa nắng
Triều dâng sóng nước gọi tình
Phù sa cho đời thâm lặng
Mỗi ngày một vững niềm tin*

*Dòng người từ nam trung bắc
Tụ về người vẫn bao dung
Bình an lên từng khuôn mặt
Mai sau nhịp sống trùng trùng*

*Yêu người từ xa cố quận
Cũng vàng trắng rọi trên đầu
Mây quê cũng về hò hẹn
Tình yêu nào chẳng nhiệm mầu*

*Trên cầu Sài Gòn tôi đứng
Dòng người lũ lượt vào ra
Dạt dào tình tôi lãng mạn
Yêu thương mình rất thực thà*

*Tôi yêu Sài Gòn tha thiết
Dù tôi dân Quảng nhập cư
Bao dung Sài Gòn như Mẹ
Nên tôi cũng lớn bằng người.*

Đời gọi em là hương sắc

*Vất qua chiều một giải lụa em
Vàng sáng ngập lung linh ngày hiện thực
Đời vẫy gọi tên em là hương sắc
Ta nâng niu vừa chớm một linh hồn*

*Đêm trò chuyện trước ngọc ngà thánh thể
Mắt môi em rực sáng trước cổng ngày
Và lãng tử mở toang đời quang gánh
Giục thuyền thơ trầm bổng trước hồ đầy*

*Mùa xuân nhớ theo em về quá khứ
Bến bờ em vừa lặng sóng kinh thành
Màu mắt biết chưa xóa mùi dâu bể
Để chiều nay chờ sợi nắng thị thành*

*Rồi từ đó ta thức cùng mộng寐
Vùng say mê rộn rã một tâm hồn
Ngày yêu mến đêm ngược nguồn bất tận
Vươn cánh dài theo sóng nước hoàng hôn.*

Hồn thơ

*Thi ngôn chạm vào mặt trời
Thì ra trong ấy có lời núi sông
Từ bao thấm đẫm nguồn cơn
Phả vào nhật nguyệt hóa hồn thơ tôi.*

Tự khúc

Lênh đènh mãi bỗng giật mình năm tháng
rắc xuống đời trắng cả đôi bàn tay
ngó lên cao mây vẫn giỡn ban ngày
làm hốt hoảng - chao đôi bờ nhật nguyệt

và cây cỏ cũng nhuộm màu mắt lệ
đâu vàng son? người chết đuối xuân thì
sao đan tâm buộc chân giống ngựa Kỳ
buồn thiên lý mộng vàng trôi tư tưởng

dẫu tiếc rẽ cũng đành xa tứ hướng
chuyện vinh hoa từ ấy có mơ hồ
áo com nào trò chuyện với khách thơ
lòng thi sĩ lạc tình trong mắt ướt

bên góc đời thiếu nữ rung rúc khóc
hỏi vì sao? - đời giả dạng tự do
tường thì cao mỗi cổng một cơ đồ
lòng dân dã đi bằng đôi chân đất

tìm đã môi được mấy người chân chất
thương bình yên rắc lên triệu nỗi buồn
ta yêu đời cũng đành ngắm trăng sông
nhìn thế tục theo vòng quay hưng phế.

Trước sau...

*Phía trước mặt trùng trùng rừng cam hạt
ta đến đó sẽ hả hê giải khát
đoàn quân đã đến hồi nhuợt bạc?
cũng hồi sinh nghe da thịt căng tràn*

*Khúc hoan ca là cả nghìn vàng
đâu dễ kiếm đời trăm năm một thuở
biển mênh mông lớp lớp trùng sóng dữ
tận chân trời xa thẳm cả tự do*

*Trời đất mịt mù mây đen đây đó
vạn thuở tìm châu được mấy người
vác nổi sầu đi khắp máu tuom tươi
tiếng khóc giữa đời vọng lên cao dội lại
thành thanh âm ròn rợn suốt đêm dài*

...

*Nhấp men tình đậm bạc buổi đông mai
nghe hơi ấm dự phần vào da thịt
bao lâu rồi thiên hạ bỏ quên tiết khí
nghe ngàn phương ngòi khóc rả bên đời*

*Trí tuệ chân chính nhể nhại những mờ hôi
đành đơn độc bụi thời gian phủ kín
tâm huyết xót xa hồn ta câm nín
uống cạn sâu ôm hận đến thiên thu*

*Nguồn về đâu... mãi miết chảy xa mù?
nghe đau nhói dòng sông buồn dân tộc
ở đâu đó người ta chia nhau bổng lộc
thời áo com giun để gọi mơ hồ.*

Còn lại dấu ngày

*Mùa hạ chín em về vui trước gió
Dáng em xinh e ấp trước ngày chiều
Đầm vạt áo, khi nợ nần ánh mắt
Có ai về theo bước nhỏ rong rêu*

*Tôi giữa mặt hững hờ cười rất nhẹ
Lững mùa vui trong đáy mắt luân hồi
Ngày chưa đếm những hồn nhiên thế kỷ
Mắt chiều nay em đứng ngắm sông đời*

*Đêm vượt cạn lưng lững buồn thao thức
Trăng hoàng hôn chợt sáng giữa triền đê
Thầm yêu mến một màu chiều cổ tích
Phía sau đuôi đôi mắt một nét hiền*

*Mùa hạ chín phượng nhuộm hồng vàng sáng
Phía bên kia trăng nước ngập thuyền đầy
Tôi thơ thẩn soi từng vùng tâm thế
Con đường quen còn lại một dấu ngày.*

Rượu nhân nghĩa

*Rượu nhân nghĩa uống tràn ly nhân nghĩa
Luận anh hùng mặc thế sự đầy voi
Ngày sẽ thức bởi mặt trời sắp dậy
Áo khăn chi ta vẫn đứng ngang đời.*

Hành trình

*Này em nhé đời còn nhiều giông gió
Cố lên em trời đất vốn nhiệm mầu
Ta tồn tại - bởi em là thực nữ
Ngại ngần gì sóng đời sóng dâng cao*

*Anh vẫn vậy: - Ý nghĩ mình rất thực
Rừng núi sông chảnh phụ khách chân thành
Mùa gặt hái đầy lên từ quang gánh
Ngày thảo thơm chắm bón suốt hành trình*

*Và em nhé ngày vui chờ chín mộng
Phải không em mắt mong thắm cuộc ngày
Ngày đã thấp một mặt trời sáng rực
Ta vẫn vừa bằng hữu một vòng tay*

*Sông có lúc phải nghẹn nguồn ghềnh thác
Đời phong trần đến lúc sẽ hân hoan
Là yêu mến mở cõi lòng khắp cả
Thong thả cùng theo lớp sóng âm vang*

*Vui lên nhé, sen xanh màu thế tục
Nở hoa thơm từ đây đó cuộc đời
Đâu thành bại hỏi cõi người trong đục
Ta sẽ về màu xiêm áo lên khơi.*

Ngày đan mắt lưới

*Đêm mắt lạnh ta gọi người rất thực
Dấu hài nhi quên sao giấc mộng lành
Nổi niềm ấy giữa ngày đan mắt lưới
Nắng vừa thơm sao lá chẳng uom cành*

*Mùa hạ chín em có còn thốn thức
Để thu sang quạnh lắm một trăng rằm
Đêm bật dậy làn mi vừa thêm thiệp
Mê ly nào cafe với đường quen*

*Sao nhớ quá buổi tao phùng thuở nọ
Mùa trăng vui thành phố cũng hẹn hò
Em biền biệt bao kỳ vui lặng lẽ
Thương tôi giờ ấm áp nổi niềm thơ*

*Em trốn kiếm giữa Sài Gòn đô hội
Ai băng khuâng mùa nhớ có đong đầy
Vui em nhé. Dấu chồn chân phía ấy
Màu hân hoan con mắt gọi tên người.*

Ngát đóa chơn thường

*Men theo đường đạo hạnh
bằng ánh sáng tâm linh
khơi mở và bùng cháy
trong tâm thức chính mình*

*Trước bộn bề khổ đau
của cõi người trần thế
nhẹ nhàng ơi san sẻ
kết cục rất diệu thường*

*Gieo hạt mầm độ lượng
nở cánh hoa từ bi
hạnh phúc lừng thơm ngát
đời thặng hoa diệu kỳ.*

Hạt thom chùng đã tách mầm

Vàng trắng vỗ về cát trắng
Đầu non phủ kín mặt người
Thương ta một đời du tử
Lỡ thời thế cuộc trên người

Mơ xưa xanh màu hiện tại
Áo khuya đen kịt hồn người
Ta về bên hiên ngóng đợi
Tự do còn rộng tay người

Lũ qua trắng đồng bờ bãi
Muôn đời vạt nắng xanh tươi
Ai hay đỏ màu hoang phế
Tiếc ngày chân lý xưa trôi

Mặt người lơ nhô hồn phách
Hình như đầu đó lộ hiền
Trần gian áo thiên có rách?
Thôi về tu tập an nhiên

Cỏ non uơm mầm xuân nụ
Tiếng em cười ấm nhân gian
Hạt thom tách mầm vỡ đất
Đời nghe đây đó rộn ràng.

Với cả tâm tình

*Đừng hỏi nhé anh hãy ngồi chiêm ngưỡng
Không thơm hương sao gió áp môi hương
Không mặn mà sao nắng đẹp tơ vương
Trên đôi má và len theo dòng tóc*

*Những buổi ấy ta nhìn qua ánh mắt
Hồn thôi miên ta chạm phải cung sầu
Em từ thiên thâu ?
Về vực dậy những tâm hồn lãng mạn*

*Ta thi sĩ chưa từng ngao ngán
Dù bông hoa những gai nhọn rầy đầy
Uống hồn em như tỉnh, như say
Ôi nhật nguyệt ta vì em phụng hiến*

*Em bí mật như nghìn xưa nguyệt điện
Ta say sưa tìm kiếm mãi chữ tình
Thi sĩ đương đầu mấy bận trường chinh
Vui chân sáo em rộn ràng ca hát*

*Rượu bên em vẫn ồn ào thù tạc
Men yêu thương tràn cốc uống đầy hồn
Lá rụng ngoài chạm phải bóng hoàng hôn
Thơ anh viết ngọt bùi theo ngôn ngữ*

*Đời luân lạc vài mươi năm viễn xứ
Dáng hoa em làm rộn trái tim hồng
Ta thả mình bơi lội khắp dòng sông
Nghe thơ nhạc chảy êm đềm mạch sống.*

Gọi gió ngàn lên tiếng

*Ngõ cũ cài then đóng
Ngày lên phía chân trời
Đường xanh xưa mắt hút
Quay về mở cuộc chơi*

*Chân miệt mài đi tới
Bóng ngã dài sau lưng
Dòng đời reo phoi phới
Gọi người từ muôn trùng*

*Trên đỉnh đời ngàn sao
Nhìn đất thấp trời cao
Trời xanh cùng mây trắng
Màu xanh nối tiếp màu*

*Gọi gió ngàn lên tiếng
Ầm ào những đợt xô
Rừng lau rung theo gió
Như cánh chim tung trời*

*Ngõ cũ hồn đã thức
Ngày lên xanh ngập lòng
Ai bên đời còn ngóng?
Gió mới về ngang sông.*

Ngẫu hứng ngày lên

*Đôi khi nhầm lẫn cọng trừ
Một đời dò dẫm như người đi đêm
Cuối ngày con mắt quầng thêm
Sóng đời mộng mị nổi lên con dài*

*Tình cờ sợi nắng ban mai
Rọi vào tâm thức gọi vai sông hồ
Người đã đảo, kẻ hoan hô
Thì ra thế sự cả bề liêu trai*

*Trước thêm một giọt sương phai
Suy tư cũng được một vài chuyện vui
Nếu không có những cái cười
Làm sao thấm được sắc mùi bể dâu*

*Thương sao con nước qua cầu
Dòng trôi trôi mãi về đâu cõi người
Hạt hồn nhiên trở mầm tươi
Mùa đi theo những phận đời xôn xao*

*Ngọt ngào ru khúc ca dao
Ô hô ngày đã tăng cao xanh rờn
Tiếng ai vừa chút đổi hồn
Thôi em con mắt tròn hơn một lần*

*Nhịp đời theo nhịp bước chân
Ngày lên đừng nhé chó lâm lạc nhau
Xanh như lá thắm cau trầu
Đừng như vôi bạc tình đau đáu lòng.*

Từ em màu nhiệm bên trời

*Em từ đó bỗng trở thành màu nhiệm
Khi trăng đêm vàng võ bụi kính thành
Khi ngày lên chìm ký ức chiến tranh
Xin yêu mến, chỉ Em là chân lý*

*Hồn biển lạc bởi chìm trong đổ kỵ
Nhưng không sao vốn lịch sử công bằng
Ai đã từng thấm đẫm vị trần gian
Mới cảm nhận được mắt ngày soi rõ*

*Sao hiu hát từ đầu non cuối bãi
Sóng xa hoa lan rộng khắp mặt ngày
Nghe ngại ngần thắt chặt những vòng tay
Sông tiềm thức chảy trong lòng âm ỉ*

*Hồn dân tộc đã bao mùa mộng寐
Giở trang văn nghiền nghẹn đẫm câu Kiều
Áo sông hồ rét mướt một tiếng yêu
Đời sống quý vô cùng lòng chân thực.*

Mơ Thái Bình

*Giáp một vòng mưa nắng
ta về lại sông xưa
hát ca cùng dã thảo
bên cuộc đời sớm trưa*

*Gõ vào lưng vách núi
nghe gió ru đại ngàn
mùa xanh lên từ độ
cho muôn đời hợp tan*

*Trăng soi bên thềm vắng
chữ nhàn lên tiếng ca
yên bình ta lặng ngắm
màu vàng son quan hà*

*Thả thuyền trên sông cũ
ngâm nga điệu nhân từ
lời thơ như dòng sữa
mớm vào đời giọng ru*

*Ngày lên từng nắng ấm
mỗi cuộc đời hân hoan
xum xuê lừng kim cổ
mơ thái bình hương làng.*

Mục lục

Giới thiệu	5	Ngã du tử - cuộc rong chơi giữa thường hằng	65
Lời thưa	9	Cảm nhận chơi giữa thường hằng	68
Chương mở đầu	13	Sáng tạo là con đường thi sỹ	69
Vương vấn	13	NHỮNG BÀI THƠ RỜI	71
Chương 2	17	Quê ngoại Sài Gòn	72
Quán chiếu	17	Đời gọi em là hương sắc	74
Chương 3	23	Hồn thơ	75
Thơ áo đường mây	23	Tự khúc	76
Chương 4	27	Vác thuyền về phố	78
Triền phước	27	Trước sau	80
Chương 5	35	Còn lại dấu ngày	82
Dụng tâm	35	Rượu nhân nghĩa	83
Chương 6	41	Hành trình	84
Trang đời lần giỡ	41	Ngày đan mắt lưới	86
Chương 7	45	Ngát đóa chơn thường	87
Trước mình kính đài	45	Hạt thơm chừng đã tách mầm	88
Chương 8	49	Với cả tâm tình	90
Nghi tâm	49	Gọi gió ngàn lên tiếng	92
Chương 9	59	Ngẫu hứng ngày lên	94
Chuyển hóa	59	Từ em màu nhiệm bên trời	96
Chương 10	64	Mơ Thái Bình	97
Thấp đước chơn tâm	64		

CHƠI GIỮA THƯỜNG HẰNG

Tho - NGÃ DU TỬ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN
65 - Nguyễn Du - Hà Nội - Tel & Fax: 04. 38222135
Email: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn
<http://nxbhoinhavan.com>

CHI NHÁNH MIỀN NAM
371/16 - Hai Bà Trưng - Quận 3 - Tp. Hồ Chí Minh
Tel & Fax: 08. 38297915
Email: nxbhvn.saigon@gmail.com

CHI NHÁNH MIỀN TRUNG & TÂY NGUYÊN
42 - Trần Phú - Tp. Đà Nẵng - Tel: 0511. 3849516
Email: nxbhvn.mientrungtaynguyen@gmail.com

CHI NHÁNH ĐÔNG BẮC
114 phố Hải Phúc - Thành phố Hạ Long

CHI NHÁNH MIỀN TÂY NAM BỘ
314C Hoàng Lam - Thành phố Bến Tre - Tel: 016.998.083.86
Email: nxbhvmekong@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Trần Quang Quý

Chịu trách nhiệm bản thảo:

Trần Quang Quý

Biên tập:

Nguyễn Kim Sơn (Vũ Hồng)

Tổ chức bản thảo: Trần Mai Hương

Bìa + phụ bản: Tác giả

Trình bày: Hồng Sương

In lần thứ nhất, số lượng: 1.000 cuốn, khổ 13x20.5cm, tại Xí nghiệp in
FAHASA. Giấy XNĐKXB số: 638-2017/CXBIPH/68-17/HNV.
Số QĐXB: 236/QĐ-NXBHNV ký ngày 15/03/2017.
In xong và nộp lưu chiểu quý II năm 2017.
Mã số ISBN: 978-604-53-8366-7.

